

Zondag 15 augustus - 12^e zondag na Pinksteren

Op deze zomerse zondag vieren we onze kerkdienst in Engelse sfeer

Voorganger: ds. Martine Nijveld

Psalmmentweeluur: psalm 15 (zondag 8 augustus) en psalm 16 (zondag 15 augustus).

Psalmlezing: psalm 16

¹Een stil gebed van David.

Behoed mij, God, ik schuil bij u.

²Ik zeg tot de HEER: 'U bent mijn Heer, mijn geluk, niemand gaat u te boven.'

³Maar tot de goden in dit land, de machten die ik vereerd heb, zeg ik:

⁴'Wie u volgt, wacht veel verdriet.' Ik pleng voor hen geen bloed meer, niet langer ligt hun naam op mijn lippen.

⁵HEER, mijn enig bezit, mijn levensbeker, u houdt mijn lot in handen.

⁶Een lieflijk land is voor mij uitgemeten, ik ben verrukt van wat mij is toebedeeld.

⁷Ik prijs de HEER die mij inzicht geeft, zelfs in de nacht spreekt mijn geweten.

⁸Steeds houd ik de HEER voor ogen, met hem aan mijn zijde wankel ik niet.

⁹Daarom verheugt zich mijn hart en juicht mijn ziel, mijn lichaam voelt zich veilig en beschermt.

¹⁰U levert mij niet over aan het dodenrijk en laat uw trouwe dienaar het graf niet zien

¹¹U wijst mij de weg naar het leven: overvloedige vreugde in uw nabijheid, voor altijd een lieflijke plek aan uw zijde.

Lezing uit het Nieuwe Testament: Marcus 7: 31-37

Preek

Lieve mensen, gemeente van Jezus Christus,

bij de psalm van vandaag komt bij mij het woordje 'koppig' naar boven.

Koppig in de positieve zin van 'vasthoudend'.

Dat moet ik misschien even uitleggen...

Je hebt het niet altijd door als je een psalm leest of zingt, maar een paar psalmen samen vertellen vaak een verhaal.

Zo ook de psalmen 14, 15 en 16.

Psalm 14 bezingt de wanhoop die een mens kan overvallen in onze wereld.

Het kwaad houdt niet op. Mensen gaan maar door met oorlog voeren,

dood en verderf zaaien. Vrede lijkt op zoveel plekken

geen stap dichterbij te komen. En telkens weer hoor je van

nieuwe natuurrampen. Of rampen door menselijk doen en laten.

Psalm 14 beschrijft wat een mens kan voelen na het horen van het klimaatrapport van deze week.

Kan het nog goed komen? Voor onszelf en zeker ook voor wie na ons komen?

Psalm 15 roept mensen op om tóch, ondanks alles, je in te zetten voor wat goed is.

Welkom, roept die psalm ons toe, welkom iedereen die het goede wil doen, die om een ander wil denken, eerlijk wil zijn en trouw, die gelooft in de ethiek van kleine stapjes. Welkom!

En in psalm 16 ontmoeten we een mens, die antwoord geeft op die roep: ja, ik wil! Hier ben ik! Welkom, doe mee, zingt psalm 15.

Ik kom eraan, zingt psalm 16.

De zanger van psalm 16 zegt JA: U bent mijn God, mijn geluk, niets en niemand gaat boven U. En bij het JA van zo'n belijdenis hoort in één adem ook een NEE.

Je hoort de psalmist meteen doorzingen, NEE zingen tegen andere machten en goden, de goden van meer willen en belangrijk zijn, van rijkdom en geld, van economisch belang eerst, van dit deel van de wereld eerst, van leven voor jezelf alleen, van alles waar we ons achteraan haasten.

JA, zingt de psalmist: jouw weg is de weg naar het leven.

Dat geloof ik, dat hoop ik. En die weg wil ik gaan.

We ontmoeten in deze psalm een mens, die (koppig) 'vast wil houden' aan het visioen van, zoals deze psalm dat zo mooi noemt, 'een lieflijk land', een lieflijk land voor ons uitgemeten, vers 6, een leefbare toekomst, voor mens en dier, boom en plant, een land van samenleven, van ieder mag er zijn, van alle kleuren van de regenboog, en waar 'land' staat mag je ook 'aarde' denken.

Dát visioen, lijkt deze mens te zeggen, heb ik nodig om het uit te houden in de wereld.

Dat vergezicht wil ik voor ogen houden.

En koppig én vreugdevol gaat deze mens de schouders er weer onder zetten.

Zij aan zij, zingt de psalm tweemaal, in vers 8 en in vers 11, met de Eeuwige, een weg in vriendschap, vriend en naaste.

Zij aan zij. Een verbond. Daar gaan ze. Daar gaan we.

De weg van die psalmen 14, 15 en 16,

die weg van door de diepte heen naar leven en licht, hoor je ook terug in Marcus 7.

Daar zien we een mens, de oren dicht, niet meer kunnen spreken, stomgeslagen, verbijsterd, geen woorden meer, kapot;

en Jezus komt hem tegemoet, komt zij aan zij,

raakt hem aan, menselijk, zeer nabij, teder, met aandacht, huidcontact, koestert, als vriend.

Lieflijke gebaren, die deze ene mens weer op doen bloeien. Doen opengaan.
Doen leven. Opleven. De weg vervolgen. Verdergaan.

Ik noemde de mens, die ons
in psalm 16 tegemoet komt een koppig mens, vasthoudend, wilskrachtig.
Verzekerd dat de weg met deze God een Paas-weg zal zijn,
een weg naar het leven, naar vreugde volop.
Een belijdenis is deze psalm, een confessie,
hier sta ik voor, hier ga ik voor.
Ze kunnen me wat!

Maar wat dan wel heel mooi is, vind ik,
is wat er als opschrift boven deze psalm staat.
Er staat boven: een stil gebed van David. Een stil gebed.

Het is in het Hebreeuws niet helemaal helder of dit zo vertaald moet worden.
Stil gebed.
Maar er lijkt wel iets in te zitten van
een diep besef, gegrift in je hart, woorden in je binnenste geschreven.

Maar ik vind dat woordje stil zo mooi.
Wij zijn over het algemeen geen mensen die het van de daken
schreeuwen wat we geloven, we zijn niet van die
zekerweters, van de grote woorden,
of dat we het wel even op alle straathoeken zullen verkondigen
en aan iedereen die we tegenkomen kunnen vertellen
hoe het zit en wie/wat god en geloven voor ons zijn.

Veeleer is het ons stil gebed,
een zacht vertrouwen, een diep besef, een intens verlangen,
een hopen en vertrouwen dat je niet alleen door deze wereld hoeft te gaan.
Zoals vertolkt in het lied dat we nu gaan horen.
Amen.

Kwartet: 'Lord of All Hopefulness'

In dit lied wordt gebeden om de zegen van de Eeuwige in de morgen (vers 1), om Gods kracht
in de middag (vers 2), om Gods liefde in de avond (vers 3) en om Gods vrede aan het eind van
de dag (vers 4):

(...)
Lord of all hopefulness, Lord of all joy,
Whose trust, ever child-like, no cares can destroy,
Be there at our waking, and give us, we pray,
Your bliss in our hearts, Lord, at the break of the day.
(...)